Kapitola 2
2. červen 1701
Plymouth, Anglie

Jack Ward, vnuk Neda Warda, přes den většinou pracoval v plymouthském přístavu, aby si vydělal na stravu a nocleh. Večer četl. Knihy mu půjčoval syn obchodníka, u něhož přebýval v pronajatém přístřešku na dvoře. Zajímalo ho všechno, co mu nosil. Když mu zbyly nějaké peníze, kupoval si papír a psal si vše, co toho dne zažil. Deník si psal rád a ještě s větším potěšením kreslil. Kreslíř byl zručný a talentovaný. Teď mu ale na tuto zálibu mnoho peněz nezbývalo. Prožíval právě těžké období. Jeho děda byl uvězněný v londýnském žaláři a všichni, kteří mu byli dříve nakloněni, se teď od něj začali odvracet.

Jaká změna! Dříve by se kapitáni málem porvali, aby mu přilepšili. Dříve každý stál o to, aby vykládal jejich náklad právě on, vnuk Neda Warda. Toho Neda Warda, který se plaví s Williamem Kiddem, nejznámějším korzárem v Anglii. S Kiddem, oblíbencem samotného krále. S tím Kiddem, o jehož kouscích se vypráví v každém hostinci. Jenže to bylo dřív. Vše se změnilo, když král na Kidda vydal zatykač pro pirátství a pak ho i jeho posádku nechal vsadit do londýnského žaláře. V plymouthských hospodách se o Kiddovi sice pořád vyprávělo, ale byly to docela jiné historky. Říkalo se, že skončí na šibenici a s ním celá jeho posádka. Jackovi bylo těžko, když musel ty řeči poslouchat. Děda byl jediný, koho na světě měl. Jack se ve svém pokoji zachumlal do pokrývky a usnul. Ještě netušil, že ačkoliv je v poslední době jeho spánek neklidný, horší dny mají teprve přijít. Nevěděl, že neuplyne ani pár hodin a bude stát na začátku svého největšího životního dobrodružství.

Mnoho lidí dnes nevnímá rozdíl mezi korzáry a piráty a myslí si, že obě skupiny námořních dobrodruhů poháněla pouze touha po bohatství a loupení. Korzár měl ovšem původně zcela jiné poslání. Měl naopak pirátství potírat a chránit námořní plavbu a lodě země, s jejímž korzárským pověřením vyplul na moře. Piráti přepadali lodě bez ohledu na to, pod jakou vlajkou se plavily. Korzár mohl podle práva přepadnout pouze pirátskou, případně nepřátelskou loď. Kapitán Kidd měl jako anglický korzár pověření od krále Williama III., které mu umožňovalo na tyto lodě beztrestně útočit. Na obrázku vidíte, jak vypadala jeho korzárská listina. Zde uvádím část jejího volně přeloženého textu:

My, William Třetí, z Boží milosti král anglický, skotský, francouzský, irský a ochránce víry. Našemu věrnému a milovanému kapitánu Kiddovi sdělujeme toto. Víme o tom, že kapitáni Thomas Tew, John Ireland, Thomas Wake, William Mace a jiní naši poddaní se spolčili s rozličnými nečestnými osobami špatného smýšlení a dopouštějí se u břehů Ameriky protizákonných činů. Tím ohrožují plavbu a obchod. Abychom učinili tomuto jejich jednání přítrž a piráty, flibustýry a námořní lupiče předali spravedlnosti, dáváme plnou moc kapitánu Kiddovi, aby uvedené piráty zajal a dovedl k soudu a s nimi všechno zboží a peníze, které na palubách jejich lodí nalezne. Přikazujeme všem našim poddaným, aby mu v tom byli nápomocni. Jemu pak ukládáme, aby ani na základě této listiny neobtěžoval naše spojence a přátele.

Kapitola 3
20. duben 1699
u pobřeží Hispanioly

Ned Ward vstupoval do kajuty svého kapitána. Bylo to více než rok poté, co přepadli loď Východoindické společnosti a její posádku vysadili na pevninu, Kidd se zbavil své lodě a v plavbě směrem k Novému Yorku pokračoval na Kedašském kupci.

„Kapitáne," dal jste mě zavolat," řekl Ned a postavil se před Kidda.

„Posaď se, Nede," odpověděl Kidd. Seděl za svým stolem a pokuřoval z dýmky. „Děkuji, že jsi přišel."

„Když volá kapitán, je moji povinností přijít."

„Mám obavy, že na lodi jsi už poslední, kdo ctí tuto zásadu," povzdechl si Kidd. „Jsi také jediný, kterému plně důvěřuji. Od té doby, co jsem přišel o své spolehlivé muže, mám pocit, že je pouze otázkou času, kdy dojde ke vzpouře."

„Kapitáne, to nebude tak zlý...," snažil se ho Ned uklidnit.

„Dobře vím, jaká na lodi panuje nálada. Od té nešťastné příhody s Mooreem je to stále horší."

Kidd narážel na událost, která předcházela přepadení Kedašského kupce. Tehdy došlo k hádce mezi Kiddem a vrchním dělostřelcem, buřičem, který Kidda neustále provokoval a opakovaně ho nutil přepadnout nejbližší loď, jež jim připluje do cesty. V návalu zlosti popadl Kidd vědro, hodil je po Mooreovi a trefil ho nešťastně přímo do hlavy. Stejného dne Moore zemřel.

„Moore byl darebák, a kdyby se to nestalo, určitě by proti vám vzbouřil celou posádku. Budu první, který vám dosvědčí, že to byla nešťastná náhoda," řekl Ned.

„Víš, že je na mě vydán zatykač?"

„Ano, něco jsem už slyšel," připustil neochotně Ned.

„To je důvod, proč jsem se zbavil své lodě," ukázal na model, který stál na jeho stole. „S ní jsem zbrázdil půlku světa... byla dobrá a rychlá. Nebylo nic, co by mi na světě bylo milejší než moje loď... Budeš si to pamatovat?" pohlédl Kidd významně na Neda.

Ned sice nechápal, proč by si zrovna tohle měl pamatovat, ale přikývl. Kidd se na chvíli odmlčel a pak pokračoval.

„Každý mou loď už znal, každý věděl, že se na ní plaví kapitán Kidd. Myslel jsem, že když se jí zbavím, podaří se mi odvrátit své zatčení. Teď už vím, že je stejně nevyhnutelné jako moje smrt. Z Anglie vypluly lodě, které mě mají dopravit ke králi. Už nejsem ten hrdinný korzár, už nejsem vyslanec královy vůle. Teď jsem králův psanec. Stal jsem se příliš nepohodlným a moje šibenice už stojí kdesi na břehu Temže."

„Kapitáne...," skočil mu Ned do řeči. Kidd se ale nenechal přerušit.

„Mám jedinou možnost, jak ochránit sebe a těch pár mužů z posádky, na kterých mi ještě záleží," pronesl pomalu. „Vydám se jim dobrovolně!"

„Kapitáne..., to přece…," soukal ze sebe Ned.

„Ne, Nede. To je jediná šance. Dobře jsem si vše promyslel a mé rozhodnutí je nezvratné," řekl Kidd pevně. „Ale teď bych ti rád sdělil to nejdůležitější, proč jsem tě sem pozval."

Mohutně potáhl ze své dýmky.

„Za celou dobu, co se plavím pod korzárskou vlajkou, jsem nashromáždil obrovské množství zlata a stříbra. Tento poklad je spolehlivě ukrytý a nikdo nepovolaný se k němu nedostane. Najde ho pouze ten, kdo má tohle..."

Při těch slovech sňal z krku přívěšek a podal ho Nedovi. Ned si ho u něj už několikrát všiml. Byla to zdobená růžice, podobná té, kterou znal z námořních map.

Uprostřed měla několik otvorů a po jejím obvodě byla vytepána písmena.

Co vše obnášelo Kiddovo jmění:

200 prutů zlata a stříbra
pytle diamantů, rubínů a ametystů
1 000 uncí (asi 28 kg) zlatého prachu
2 300 uncí (asi 65 kg) stříbra
stříbrné talíře a příbory
orientální látky

„Je tvoje," dodal Kidd.

„Děkuji, kapitáne, ale...," chtěl Ned odmítnout, ale Kidd ho opět zarazil.

„Pokusím se za poklad koupit svůj život. Snad zlato mé soudce obměkčí. Tobě dávám růžici, protože ti důvěřuji jako sobě samému. Když mi můj plán vyjde, růžici mi vrátíš. Pokud jsem se ale přepočítal, skončím na šibenici. Myslím, že mou posádku propustí, o vás jim nejde. V tom případě pak půjdeš a poklad vyzvedneš."

„Já, kapitáne?" zalapal Ned po dechu.

„Ano, ty!" řekl klidně, ale důrazně Kidd. „Chci, abys vyzvedl můj poklad. Polovinu předáš mé ženě a dětem v Novém Yorku a polovinu si necháš. I tak toho bude dost, aby sis žil do smrti lépe než král."

Ned Ward seděl s růžicí v ruce a nevěřícně se díval chvíli na ni, chvíli na Kidda. „Kapitáne, moc mě těší vaše důvěra, ale tohle od vás nemůžu vzít... Navíc si myslím, že vaše černý myšlenky jsou předčasný," šeptal zoufalým hlasem.

„Nejsou a ty to víš stejně dobře jako já," nenechal se uklidnit Kidd a pokračoval, „neřeknu ti přesně, na kterém místě poklad leží. Bylo by to pro tebe příliš nebezpečné, protože se určitě najde spousta takových, kteří budou mít na moje zlato spadeno, a ti vědí, jak rozvázat jazyk. Cesta k pokladu ale není jednoduchá. K jeho nalezení budeš potřebovat růžici, mapu a také hodně důvtipu. Růžici držíš v ruce, ona je hlavním klíčem, který otevírá cestu k nalezení místa, na němž je poklad ukrytý. Mapu dostaneš v pravou chvíli a důvtipu máš dost, to jsi mi mnohokrát prokázal. Pokud poklad dokážeš najít, polovina je tvoje. Věřím, že..." Kiddova slova přerušilo tiché klepání na dveře.

William Kidd a jeho posádka, tedy i Ned Ward, byli zatčeni v červenci 1699 a uvězněni v bostonském vězení pro podezření z pirátství. Následujícího roku převezla loď vězně do Anglie, kde čekali na svůj soud v londýnském žaláři. Přepadení Kedašského kupce, obchodní lodi Východoindické společnosti, a podezření z vraždy vrchního dělostřelce Williama Moorea byly hlavními body Kiddovy obžaloby. Kedaššského kupce Kidd přepadl 30. ledna 1698, tedy poté, co byl v Rijswijku nedaleko Haagu uzavřen evropský mír, který měl znamenat konec korzárů ve světových mořích. Loď vezla náklad Východoindické společnosti, která patřila Francouzům. To znamenalo, že Kidd zaútočil na Francouze již po uzavření míru, což by se dalo označit za pirátství. Podle Kiddovy korzárské listiny měl ovšem právo napadat nepřátelské lodě ještě šest měsíců po podepsání mírové smlouvy. Znamená to, že jeho údajné pirátství bylo pravděpodobně vymyšlené, stejně jako obvinění z vraždy Moorea, jehož smrt byla z tehdejšího pohledu spíše nešťastnou náhodou.

Kapitola 7

Jack hleděl na mapu v dědových rukou a stále tomu nemohl uvěřit. To, co ještě před chvíli vypadalo jako historka, kterou si děda vymyslel pro vnukovo pobavení, se stalo skutečností. Drželi v rukou mapu, která je měla zavést ke Kiddovu pohádkovému pokladu. Zdálo se, že stojí na počátku velkého dobrodružství. Začali hned mapu prohlížet. Na její úvodní straně objevili nápis, který zněl:

Spletitá a nebezpečná je cesta, která vede k pokladu Williama Kidda.
Po cestě z Anglie na ostrov Kostlivců třikrát promluví mrtvý orel.
Zlatem a stříbrem se můžeš potěšit, jen v případě,
když staneš na místě v devátém měsíci roku.

Mrtvý orel na hřbetě želvy ti vyjeví, kde máš začít.
Bude to na místě, kde jména mrtvých mluví stejnou řečí,
každý ale jiným jazykem.
Sever je na východě a na západě.

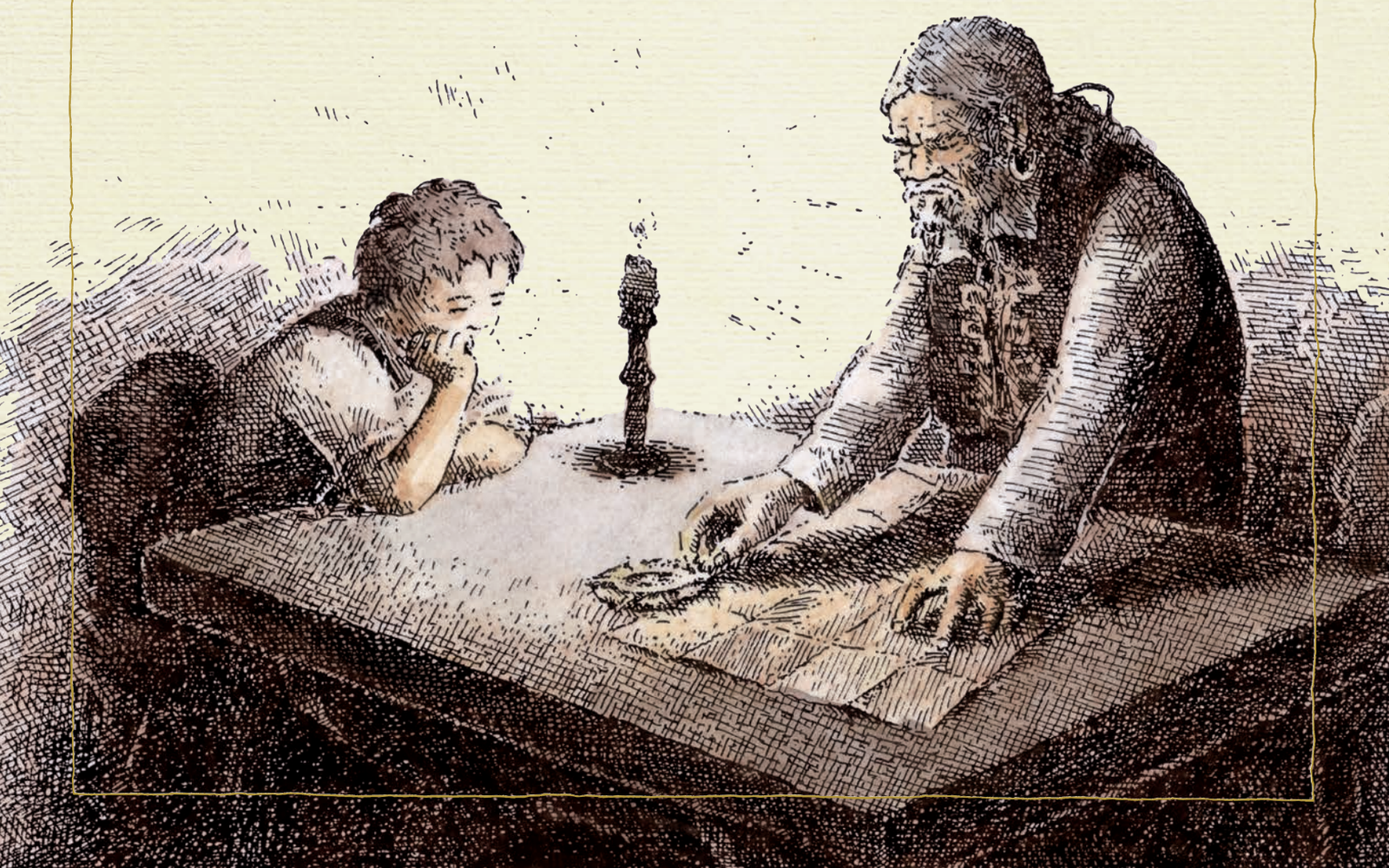

„Devátý měsíc roku je září. Proč zrovna v září?“ zeptal se Jack.

„To nevím, ale můžeš si být jistý, že když to tu Kidd píše, bude to pravda.“ Ned rozložil mapu na stole. „Mapu sice máme, ale není tady jediná zmínka o tom, kde ostrov leží. Klíč k poloze ostrova musí být tady,“ ukázal Ned na text z druhé strany mapy, „ale stejně to nedává smysl. O mrtvém orlu mi Kidd cosi říkal, i když jsem z toho nebyl moc moudrý, ale co je to hřbet želvy? Sever je na východě a na západě... Myslím, že Kidd se rozhodl dát nám hned od začátku pořádně zabrat.“

Mapu si k sobě přisunul Jack.

„Co ti to říkal Kidd u něj v kajutě?“ ptal se Jack a hned si sám odpověděl: „K nalezení pokladu potřebuješ růžici, mapu a důvtip. Mapu máme, vypadá to, že přišel čas použít růžici a možná i ten důvtip, dědo.“ Vytáhl růžici zpod košile a položil ji vedle mapy. Ned na něj nevěřícně koukal.

„Jak jsem na růžici mohl zapomenout? A to mi Kidd říkal, že chytrý jsem dost,“ řekl pobaveně. „A pak mně to při první příležitosti natře malý kluk. U všech rejnoků...,“ rozčiloval se naoko Ned, když bral do ruky růžici. Chvíli koukal na mapu, pak se dlouze zadíval na růžici a začal se usmívat.

„To je jasný jako letní obloha nad hlavním stěžněm,“ řekl vítězoslavně, „stačí, když...“

Větu už nedořekl. Dveře do pokoje se rozletěly a dovnitř vtrhli dva chlapi. Než se Jack s Nedem stačili vzpamatovat, měli pod krkem čepele jejich nožů.

U archivech jsem narazil na velmi důležitou událost, která mě znovu utvrdila o pravosti deníku. V roce 1931 zakoupil jistý Hubert Palmer ve starožitnictví truhlu, na jejímž víku byla tabulka s nápisem ***Trubla kapitána Kidda****. Podle tvrzení starožitníka ji před svou popravou věnoval Kidd svému bocmanovi, který společně se zbytkem posádky dostal milost, a do starožitnictví ji prý prodal bocmanův vnuk, jistý Ward. Palmer se vášnivě zajímal o vše, co souviselo s piráty, a hlavně sbíral památky na Williama Kidda. Když prozkoumal truhlu, našel v ní dvojité dno a v něm ukrytou mapu, na které byl vyobrazen ostrov. Mapa měla v záhlaví nápis „****ostrov Kostlivců****“. Palmerovi se ovšem nikdy nepodařilo zjistit, kde ostrov leží, ačkoliv ve věcech z Kiddovy pozůstalosti našel i další podobné mapy. Téměř stejné mapy objevil i v tajné přihrádce Kiddova psacího stolu a v dvojitém dně pouzdra na šití, které zakoupil o pár let později. Na obou těchto starožitnostech byl nápis, že jde o majetek kapitána Kidda.*

Kapitola 8

Během okamžiku seděli bezmocní v zajetí dvou hrdlořezů a to nejvzácnější, co se jim kdy dostalo do rukou – mapa, která je měla zavést ke Kiddovu pokladu, ležela jen tak před nimi na stole. Vše se událo rychle a nečekaně, a tak neměli příležitost mapu s růžicí skrýt.

„Ani slovo!“ ozvalo se z chodby. „Mým lidem nebude dělat sebemenší potíže ty nože použít. A ty to víš nejlépe, Nede Warde.“

Z přítmí chodby se vynořil třetí muž s pistolí v ruce a mířil s ní na Neda. Byl to hubený, ale svalnatý chlap s přísným výrazem ve tváří. V obou uších měl veliké zlaté náušnice.☠

„Croft!“ hlesl Ned. „Jsem to ale starý trouba... Myslel jsem, že jsem tě setřásl.“

„Musím uznat, žes dělal, cos mohl,“ řekl muž s pistolí, „ale chlap, kterej se všude vláčí se starou velkou truhlou, je naštěstí hodně nápadnej. A našlo se pár dobrejch lidí, kteří si za pár mincí vzpomněli, kde tě máme hledat.“

Croft se posadil ke stolu a pistolí pořád mířil na Neda.

„Myslím, Nede, že by ses s tou starou truhlou nevláčel přes půl Anglie jenom proto, abys měl na Kidda památku. Je to tak, Nede, kamaráde? Tak copak v ní bylo?“

„Tvůj kamarád jsem nikdy nebyl a už vůbec se ti nehodlám zpovídat,“ odsekl Ned.

Croftův zrak padl na mapu ležící na stole. „Ale podívejme, možná, že to nebude ani potřeba.“ Vzal mapu ze stolu a začal ji prohlížet. „Řekl bych, že už mám to, pro co sem si přišel. Já věděl, že ten prohnanej parchant Kidd si někde musel něco ulejt. To asi bude pěkná hromádka zlata, co říkáš Nede?“

„Co s nimi kapitáne?“ ozval se chlap, který držel nůž u Nedova krku. „Máme se jich zbavit?“

„Jo, tak ty seš teď kapitán...,“ zasmál se Ned.

„Mlč!“ sykl Croft na Neda a studoval dál mapu.

„Tak co? Mám ho podříznout?“ zeptal se chlap znovu.

„Buď zticha, Rogersi!“ řekl Croft a podíval se významně na Neda. „Vypadá to, že je budeme ještě chvíli potřebovat.“

Vzal mapu a podržel ji Nedovi před obličejem.

„Kde leží ten ostrov?“

„Nevím. A i kdybych věděl, proč bych to měl vykládat zrovna tobě?“

„Proč?“ Chvíli bylo ticho a pak se Croft podíval na Jacka. „Třeba proto, že ti záleží tady na tom spratkovi.“ Croft přestal mířit pistolí na Neda a otočil ji proti Jackovi.

„Opovaž se, Crofte, mu něco udělat,“ vykřikl Ned, „to by bylo to poslední, co jsi v životě stihl.“

„To jsou trochu silný řeči na to, v jakým seš průšvihu. Ty seš ale chytrej chlap a rychle přijdeš na to, že ti nezbejvá nic jinýho, než vybalit všechno, co víš o té mapě,“ řekl výhružně Croft a začal natahovat kohoutek pistole.

Jack se díval přímo do hlavně nabité zbraně. V životě se necítil hůř. Koutkem oka viděl, jak se muž, který ho ještě před chvílí držel pod krkem, pomalu sunul stranou. Nechtěl stát blízko něj, až vyjde rána. Jack zavřel oči.

„Dědo...,“ zašeptal.

„Dost!“ vykřikl Ned. Neměl na vybranou. „Tak jo, myslím, že název místa, kde začíná cesta na ostrov s pokladem, je zašifrovaný v nápise na mapě,“ pokračoval neochotně. „Klíčem je růžice a poslední věta Kiddova vzkazu.“

Croft vzal do jedné ruky mapu, do druhé růžici a střídavě si je prohlížel. Po chvíli obě věci položil zpět na stůl před Neda a řekl:

„Pohni s tím. Chci znát to místo do pěti minut, jinak se tvůj vnuk seznámí s kulkou z mý hlavně.“

Náušnice se odjakživa houpaly v uších všech pirátů světa. Při zkoumání jejich způsobu života jsem narazil na jednu zajímavost. Náušnice nebyly jen módním doplňkem, jak ho znáte dnes. Většinou byly zlaté a piráti věřili, že je budou potřebovat po své smrti, aby se za ně vykoupili ze svých hříchů a zaplatili si tak cestu do pirátského ráje.

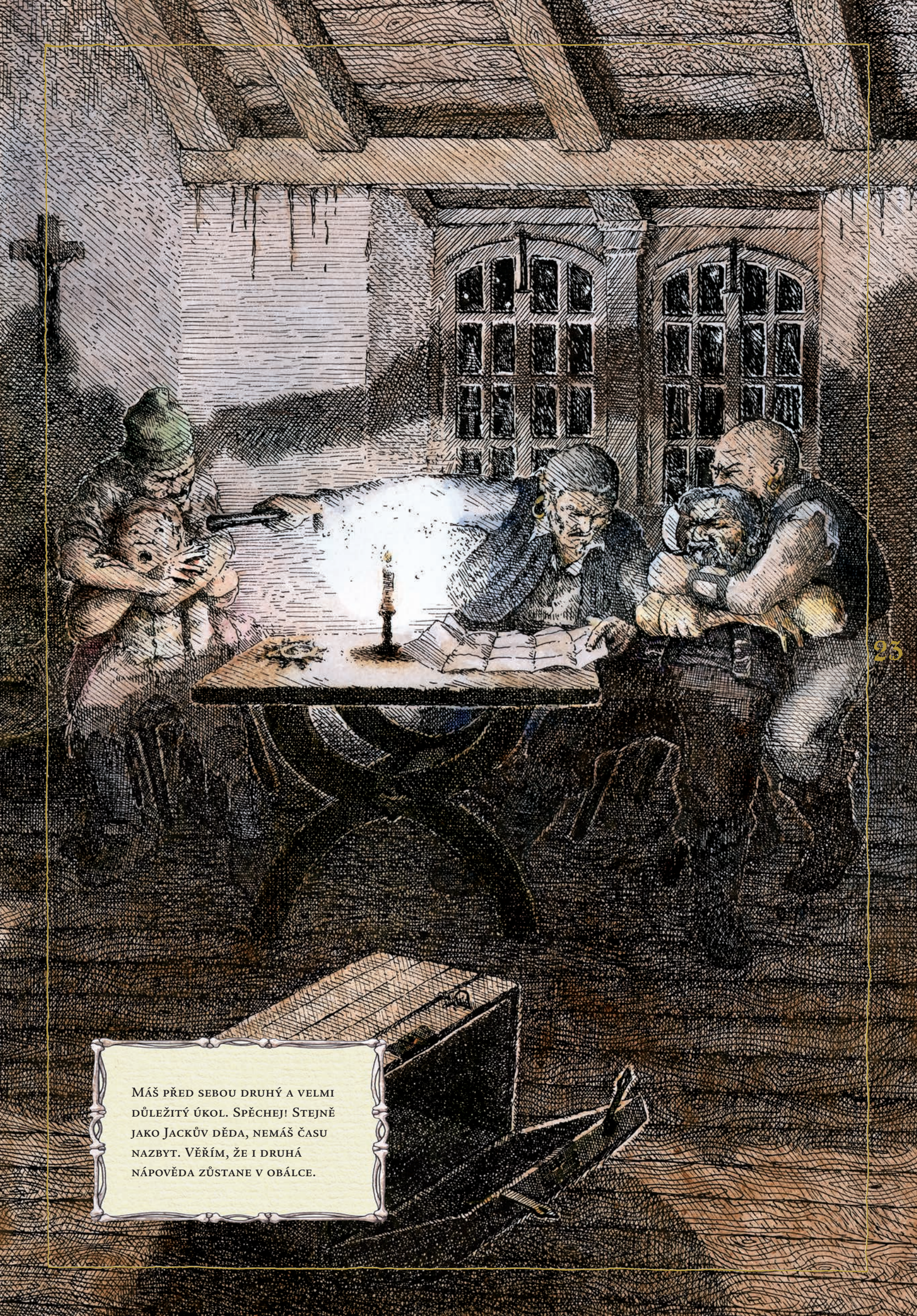

Máš před sebou druhý a velmi důležitý úkol. Spěchej! Stejně jako Jackův děda, nemáš času nazbyt. Věřím, že i druhá nápověda zůstane v obálce.